

Η ΦΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Στα μέσα της Μ. Τεσσαρακοστής, στο

τέλος της τρίτης εβδομάδας των νηστειών, ο Σταυρός μεταφέρεται στο κέντρο κάθε ναού. Οι πιστοί προσερχόμαστε για να τον προσκυνήσουμε, κι έτσι ξεκινάμε να προσεγγίσουμε το πιο σημαντικό και μυστικό θέμα της πίστης μας - το θέμα της σταύρωσης, του πάθους και του θανάτου.

Γιατί είναι θέμα μυστικό; Δεν βρίσκεται ο πόνος στο απόλυτο κέντρο της ζωής; Δεν έχουμε όλοι μας συχνά προσωπική αντίληψη περί αυτού; Ναι, αυτό είναι πράγματι αλήθεια. Όμως εδώ το ερώτημα δεν αφορά εμάς αλλά το Χριστό.

Δεν αποδεχόμαστε το Χριστό ως Θεό; Δεν είναι επίσης γεγονός ότι από το Θεό, από την πίστη, προσδοκούμε παρηγοριά (αν όχι ολοκληρωτική εκμηδένιση των συμφορών μας); Δεν είναι αλήθεια ότι τόσο οι πιστοί όσο και οι επικριτές της πίστης συμφωνούν, κατά περίεργο τρόπο, ότι η θρησκεία σημαίνει πάνω απ' όλα βοήθεια, παρηγοριά, βάλαμο, καθώς λένε, στη ψυχή; Κι όμως, στο τέλος της

τρύτης εβδομάδας της Μ. Τεσσαρακοστής, έχουμε μπροστά μας το Σταυρό. Και τη Μεγάλη Παρασκευή ο Σταυρός ξαναεμφανίζεται, κι ακούμε πάλι τα ίδια λόγια: ο Χριστός «ήρξατο λυπείσθαι και αδημονείν» (Ματθ. 26,37). Αντί να συνδράμει τους μουδιασμένους απ' τη θλίψη και την απόγνωση μαθητές Του, ζητά Εκείνος βοήθεια απ' αυτούς: «μείνατε ώδε και γρηγορείτε μετ' εμού» (Ματθ. 26,38). Στη συνέχεια υφίσταται εκείνο το μοναχικό μαρτύριο: το φραγγέλωμα, τους χλευασμούς, τα ραπίσματα, τους εμπτυσμούς, τα καρφιά στα χέρια και τα πόδια και, το χερρότερο απ' όλα, την εγκατάλειψη. Όλοι Τον εγκαταλείπουν, όλοι το σκάνε. Είναι σαν να κρύφτηκε ολόκληρος ο ουρανός, αφού «περί την ενάτην ώραν ανεβόησεν ο Ιησούς φωνή μεγάλη λέγων·...Θεέ μου Θεέ μου, ινατί με εγκατέλιπες;» (Ματθ. 27,46). [\(περισσότερα...\)](#)